

ATILLA ATALAY • Kalbin Bocuü

ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İTÜ İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989 yılında çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbr*, daha sonra *HBR Maymun* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Yazılarını halen *Leman*, *Mağara* ve *Bayan yanı* dergilerinde sürdürüyor. Atalay'ın yayımlanmış kitapları: *Uşulcacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdka* (1994), *Civciv Kutusu* (1995), *Uyuyamadığım/Düş Kovalayan* (1996), *Menekşe İstasyonu* (1996), *Yalnızlık Aletleri* (1997), *Dup Dup Çedene* (1999), *Eray* (1999), *Hayaller Kâhyası* (2000), *Ağlama Dolabı* (2003), *Kişi Başına Bir Yalnız* (2006), *Kalbin Böcüsü* (2009), *Mecnun Kuleleri* (2011), *Yavaş Tren* (2016).

e-posta: atilla.atalay@gmail.com
web: <http://www.atillaatalay.netfirms.com>
www.atillaatalay.blogspot.com

İletişim Yayınları 1433 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 203

ISBN-13: 978-975-05-0720-5

© 2009 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1-2. BASKI 2009-2010, İstanbul

3. BASKI 2018, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Latif Demirci

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Gökhan Tok

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Deve Kaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATILLA ATALAY

Kalbin Bocuü

i l e t i Ő i m

İÇİNDEKİLER

Kalbin B�c�c� 7 / Islak Kibritler 14 /
Yatık Sekiz 18 / 34 TN 405 25 /
Deliler Denizi 30 / Beşyol Kuşçusu 40 /
Kırılan 45 / D�kk�n 49 / �iğdem Sineması 52
/ Burnu Fındık 57 / Geliş Gidiş 61 / Vasıfsız
Tavşan 63 / Er Mektubu 67 / Fabrıga 71 /
Ebekulak 98 / Eksik Bakla 101 / �p�c�k
Balığı 105 / 0,75 113 / Fondip 116 / Bir gün
Zimzalabim 119 / Dup Dup �edene 124 /
Ornitorenk 140 / Bir Işıklı Pencere 145 /
Hayaller Kâhyası 152 /
Ziyaretçi 223 / İnsan Kalma Alıştırmaları 226 /
Seslerim 245 / Uykum Var 248 /
Fintasfenkin�r 251 / Ağlama Dolabı 254 /
Çocukken Herkes Cennette Oturur 269

Kalbin B c u

O demiŐti bana ilk önce “Senin kalbinin b c u ölmüş,” diye. Ben o zaman anlayamadıyım o lafı. IŐin içinde böcek haŐarat felan olunca biŐeylere fena kızmıŐ herhalde diye sordum da.

Şükriyem de gitti Őimdik.

En son deli bir zemheri havasında camının önüne gerili iplerden, donup tuhaf Őekiller almış çamaŐırları toplarken usulca bizim camı açıp kafasına bir kartopu ekleŐtirmiŐtim.

“Kim attı,” diye etrafına bakınırken “Ő kriyaaaaaŐ,” diye baŐırdım kendisine...

Giderek ilerleyip kendisini gün be gün dilsiz bırakan hastalıŐı nedeniyle artık pek konuŐamadıŐından “Sen miydin lan, aklımı çıkardın be manyaŐın evladı,” gibisinden gülerek el iŐaretleri yaptı. Sonra “Nasılsın, kaç zamandır yoksun,” diye sordu; elleriyle, dili gittikten sonra hepten k  c len yüzü, kocaman kalmıŐ gözleriyle.

“İyiyim,” dedim, “ p yorum yanaklarından, ellerinden,” iŐareti yaptım ben de...

Havada, görünmeyen bi çay bardaŐı karıŐtırdı “Gel  ay içelim,” dedi.

“Sonra gelirim,” dedim; ellerimle, onun daha bebekken-
den beri gördüğü artık yaşlı yüzümle...

Belki bir kez de...

Gazetesini almış eve dönerken bahçenin demirkapısı
önünde, yine sessizce kendisine yaklaşıp artık ufacık kal-
mış Şükriyem’i kucaklayıp havalandırdım. O da bana sarıl-
dı, gülüştük.

“Belki” diyorum; çünkü bu gerçekten oldu mu yoksa şeh-
rin öbür tarafındayken onu çok özlediğim için gördüğüm
bir rüya mı bilemiyorum.

“Öldü” dediklerinde, keşke son bir kez... Belki ondan...

Ben kendisini Sıdika’ya kızdı da ondan bana öyle börtü-
lü böcekli laflar etti zannediyordum. Çünkü Sıdika’yı, onu
ve kızımı hatta oğlunu, kocasını nerdeyse tüm aileyi gözlem-
leyerek yazmıştım. Meğersem baştaki komikleri geç, kitap-
ların sonunda yazdığım hisli öykülerde anlatmışım onu.
Öyle söyledi Şükriyem...

Sonradan bir gün “Peki ne demek ‘senin kalbinin böceği
ölmüş’” diye sordum Şükriyem’e...

Çukurova yöresinde bir deyimmiş. Hani hayattan bıkmış-
lara, olup bitenle başedemeyip vazgeçenlere derlermiş bu la-
fi. Kalbinin böceği ölmüş işte onların...

“Sonra?”

“Sonra, dururlarmış işte öyle...”

Zaten el kol işaretleriyle Şükriyem’in güçlkle çıkardığı
yarım sesleri tamamlayarak bazen de elindeki konuşma kâ-
ğıtlarına yazarak anlaşıyorduk, o yüzden bir yanlışlık olabi-
lirdi. Bir kez daha sordum:

“Nası yani dururlar?”

Bir ilaç firmasının bilmem kaç sayfalık bloknotuna yaza-
rak yanıt verdi yine:

“Napiyosun diye soran olursa, ‘Hiç işte duruyorum’ der-
ler... O kadar.”